

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.140 van 19 september 2008
in de zaak X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias X, van Somalische nationaliteit, op 4 juli 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 mei 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 juni 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. BECKERS, die loco J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1. Op 21 december 2005 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 mei 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

'De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 11.09.2002 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse lessen heeft gevolgd, werkbereid is, goede contacten heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet 15.12.1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 29.11.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 27.12.2002. Vervolgens diende verzoekster een tweede asielaanvraag in op datum van 09.07.2007, die werd afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 18.12.2007. Tijdens de periode tussen beide asielprocedures verbleef betrokkene op illegale wijze in het land.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan twee maanden en twee weken voor de eerste procedure en iets meer dan vijf maanden voor de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar persoonlijke fysieke integriteit omwille van de huidige veiligheidssituatie in Somalië indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Zij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het CGVS stelde daarenboven in de beslissing dd. 14.12.2007: "Gezien uw ontoereikende kennis heeft u het niet aannemelijk kunnen maken dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten".

Verzoekster voegt verder geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen -die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Ook de verwijzingen naar de toestand in Somalië en naar het ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken vormen geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzingen handelen over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.

Verder wat betreft het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Somalië geeft en stelt dat de situatie in het land niet stabiel is en dat de persoonlijke veiligheid niet gegarandeerd kan worden, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit reisadvies bedoeld is voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die beweert de Somalische nationaliteit

te hebben. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de persoonlijke situatie van betrokkene.

Betrokkene ontving tot 31.12.2005 een verlenging van het bevel om grondgebied te verlaten. Dit kan echter niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze verlenging een gunstmaatregel betrof die aan betrokkene geen enkel recht op verblijf geeft. Daardoor diende betrokkene na het beëindigen van deze verlenging alsnog gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verder wordt aangehaald dat er in Somalië momenteel geen diplomatieke Belgische vertegenwoordiging aanwezig is. Verzoekster kan hiervoor terecht bij de ambassade die bevoegd is voor Somalië in Kenia (Nairobi). Ook wordt beweerd dat verzoekster onverwijderbaar zou zijn, maar hier worden geen persoonlijke bewijzen van voorgelegd. Het principe wordt bovendien gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.

Betrokkene blijkt samen te wonen met een Belg (de heer Boulaleh Wabori Mahamoud). Hier kan echter worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), om also eveneens de nodige documenten te bekomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsverplichting voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950 (hierna: EVRM). Tevens voert ze een manifeste overschrijding van appreciatiebevoegdheid aan.

Ter adstructie van haar middel stelt verzoekster wat volgt:

“Overwegende dat de bestreden beslissing niet goed gemotiveerd is;

Dat het geschreven wordt dat verzoekster geen begin van persoonlijke bewijs levert terwijl ze documenten neerlegt ;

Dat de verwerende partij beweert dat het negatieve reisadvies van FOD Buitenlandse Zaken niet van toepassing op verzoekster omdat ze geen toerist is;

Dat dit advies stelt dat het land niet stabiel is en dat de persoonlijke veiligheid niet gegarandeerd is;

Dat het advies niet stelt dat enkel toeristen niet in veiligheid zouden verblijven;

Dat, als een land niet veilig is, geldt het voor alle mensen die zich daar bevinden, toerist of niet;

Dat de verwerende partij erkent dat er geen diplomatieke vertegenwoordiging in Somalië bestaat en dat verzoekster kan terecht naar de ambassade in Kenia ;

Terwijl verzoekster meer dan 1000 km zou reizen om Nairobi vanuit Mogadishu te bereiken;

Dat zij geen geldige reisdocumenten om naar een andere land dan Somalië te gaan;

Dat het loutere bestaan van een ambassade in Nairobi is niet voldoende om het argument van verzoekster te verwerpen;

Overwegende dat, in het geval van een terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekster onderworpen zal zijn aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ;

Dat er inderdaad veel problemen in Somalië bestaat, dat de verzoekster in haar aanvraag heeft uiteengezet;

Dat, door een uitzetting naar zo'n land als gevolg te hebben schendt de bestreden beslissing het artikel 3 EVRM;

Overwegende dat verzoekster met een Belg leeft ;

Dat de bestreden beslissing beweert dat een terugkeer van verzoekster geen breuk van de familiale relaties maar enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied zal berokkenen;

Terwijl de scheiding niet zo kort zou zijn omdat het van verzoekster wordt geëist naar Kenya te gaan om de toelatingen te vragen;"

2.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekster ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enige middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van

de administra-tieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

- 1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekster een voorlopige verblijfs-machtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het

buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- "- de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland;*
- het feit dat betrokkene sinds 11.09.2002 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse lessen heeft gevolgd, werkbereid is, goede contacten heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend; de elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet 15.12.1980;*
- betrokkene wist dat haar verblijf slechte voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten; haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 29.11.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 27.12.2002; vervolgens diende verzoekster een tweede asielaanvraag in op datum van 09.07.2007, die werd afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 18.12.2007; tijdens de periode tussen beide asielpcedures verbleef betrokkene op illegale wijze in het land;*
- betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België; uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie;*
- de duur van de procedure - namelijk iets meer dan twee maanden en twee weken voor de eerste procedure en iets meer dan vijf maanden voor de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden;*
- het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000) ;*
- betrokkene beweert dat zij vreest voor haar persoonlijke fysieke integriteit omwille van de huidige veiligheidssituatie in Somalië indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst; zij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven; het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs te leveren; de loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden;*
- het CGVS stelde daarenboven in de beslissing dd. 14.12.2007: "Gezien uw ontoereikende kennis heeft u het niet aannemelijk kunnen maken dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten";*
- verzoekster voegt verder geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties; de elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties; dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen -die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden; ook de verwijzingen naar de toestand in Somalië en naar het ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken vormen geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzingen handelen over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn;*
- verder wat betreft het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Somalië geeft en stelt dat de situatie in het land niet stabiel is en dat de persoonlijke veiligheid niet gegarandeerd kan worden, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit reisadvies bedoeld is voor toeristische reizen; dit*

advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die beweert de Somalische nationaliteit te hebben. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de persoonlijke situatie van betrokkene;

- betrokkene ontving tot 31.12.2005 een verlenging van het bevel om grondgebied te verlaten; dit kan echter niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze verlenging een gunstmaatregel betrof die aan betrokkene geen enkel recht op verblijf geeft; daardoor diende betrokkene na het beëindigen van deze verlenging alsnog gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten;

- verder wordt aangehaald dat er in Somalië momenteel geen diplomatieke Belgische vertegenwoordiging aanwezig is; verzoekster kan hiervoor terecht bij de ambassade die bevoegd is voor Somalië in Kenia (Nairobi); ook wordt beweerd dat verzoekster onverwijderbaar zou zijn, maar hier worden geen persoonlijke bewijzen van voorgelegd; het principe wordt bovendien gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten; betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven;

- betrokkene blijkt samen te wonen met een Belg (de heer Boulaleh Wabori Mahamoud); hier kan echter worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven; de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt;

- niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen; het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), om alzo eveneens de nodige documenten te bekomen."

2.4. Verzoekster heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 21 december 2005 het hiernavolgende aangevoerd:

"V. Buitengewone omstandigheden (ontvankelijkheid van de aanvraag)

In hoofde van aanvraagster is het zonder meer zo dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die haar verhinderen de aanvraag tot machtiging tot het verblijf in te dienen in het thuisland Somalië.

Eerst en vooral dient benadrukt te worden dat er in Somalië momenteel geen enkele Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Het is aanvraagster de facto dus niet mogelijk haar aanvraag aldaar in te dienen.

Aanvraagster heeft evenmin een paspoort of enig ander reisdocument dat haar moet toelaten terug te keren.

Bovendien is het zo dat zelfs al zou België een diplomatieke vertegenwoordiging in Somalië hebben - hetgeen niet het geval is - , dan nog laat de huidige veiligheidssituatie in Somalië het niet toe om even terug te keren naar het thuisland om de aanvraag aldaar in te dienen.

Tot op heden vinden in grote delen van Somalië, ook in de hoofdstad Mogadishu, met grote regelmaat gewapende conflicten plaats tussen verschillende clans, factiemilities, e.d.m., die gepaard gaan met ontvoeringen, berovingen, plunderingen enz., en waarbij zeer vaak burgerslachtoffers vallen (zie o.m. het Algemeen Ambtsbericht dd. mei 2005 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, p.20 e.v. - stuk 4).

Aanvraagster is juist dit clan/stammengeweld ontvlucht, nadat in haar eigen naaste familie diverse personen, m.n. haar zus en neef, vermoord werden door rebellen, en nadat haar oom en andere personen het slachtoffer werden van ernstige mishandelingen.

In de gegeven omstandigheden is het voor aanvrager niet mogelijk noch veilig om naar Somalië terug te keren. Er kan redelijkerwijze van aanvrager niet verwacht of geëist worden dat zij het risico zou nemen haar fysieke integriteit bloot te stellen aan mogelijke ernstige geweldplegingen en dat zij haar leven zou riskeren door te eisen dat zij haar aanvraag zou indienen in Somalië.

VI. Gegrondheid van de aanvraag : redenen van sociale integratie, onverwijderbaarheid en humanitaire aard die een verblijf in het Rijk wettigen

In de eerste plaats is het zo dat aanvrager thans reeds méér dan 4 jaar in België woont en dat zij zich op deze wijze bijzonder goed sociaal heeft weten te integreren in onze samenleving.

Aanvrager heeft, van zodra hij zich in België gevestigd heeft, een zeer sterke wil tot integratie vertoond, hetgeen zich in de eerste plaats geuit heeft in de goede contacten die zij heeft opgebouwd met verschillende mensen.

Overigens wordt haar uitermate vriendelijke houding en haar pogingen om zich in het Nederlands uit te drukken, ook ten zeerste geapprecieerd door de kennissen en maatschappelijk assistenten van aanvrager.

Als bijlage bij huidig verzoek worden een aantal brieven/verklaringen van kennissen, lesgevers gevoegd, die op treffende wijze de sociale integratie van aanvrager illustreren.

Bij wijze van voorbeeld worden enkele passages aangehaald uit de bijgebrachte brieven en verklaringen:

- brief van de heer Boulaleh Waberi, vriend van aanvrager (stuk 6a) :

"Ik verklaar dat juffrouw Oumalkaire goed nederlands spreekt.

Dat gaat beter sinds cursussen volgt

En tot hiertoe volgt zij nederlands cursussen in Leuven."

- brief van mevrouw E. De Smet, lerares Nederlands (stuk 6b):

"Mevrouw Mohair volgt vanaf 8 september 2005 een cursus Nederlands in onze school "De Nobel". Ze schreef zich in voor de intensieve cursus, richtgraad 1.1. Op die manier hoopt zij om vlug Nederlands te leren spreken-Ze wil zich zo snel mogelijk integreren. Ze is vriendelijk en behulpzaam."

De uitdrukkelijke wil tot integratie van aanvrager blijkt voorts ook het feit dat zij al een aardig mondje Nederlands spreekt. Dit komt doordat aanvrager diverse cursussen gevolgd heeft om Nederlands te leren. Ook op dit ogenblik is aanvrager nog een nieuwe cursus aan het volgen. De attesten van deze lopende (en van toekomstige) cursussen, zal aanvrager zo spoedig mogelijk bezorgen aan de heer Burgemeester en aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

In bijlage bij huidige aanvraag worden enkele attesten gevoegd van de reeds gevolgde cursussen Nederlands, t.w.:

- Attest vanwege de Open School voor Volwassenen te Antwerpen dd. 23/03/2005 (stuk 7);

- Attest vanwege GVO De Nobel te Leuven dd. 30/08/2005 (stuk 8);

Tenslotte dient benadrukt te worden dat aanvrager de stellige bedoeling heeft om zo snel mogelijk, van zodra één en ander wettelijk toegelaten is, uit te gaan werken teneinde zodoende in zijn bestaan te voorzien.

Aanvrager is een zeer behendig, bereidwillig en werkwilbig persoon en zij is bereid eender welk werk te verrichten, dat voor hem beschikbaar mocht blijken op de arbeidsmarkt.

Voorts is het zo dat aanvrager beschouwd dient te worden als onverwijderbaar. Aanvrager kan, zelfs al zou zij het willen, onmogelijk terugkeren naar haar land van herkomst Somalië.

Er worden immers geen rechtstreekse vluchten georganiseerd naar Somalië (de internationale luchthaven van Mogadishu werd trouwens ca. 1995 reeds gesloten).

Bovendien is het zo dat ook de plaatselijke situatie in Somalië nog steeds bijzonder instabiel en onrustwekkend is. De jarenlange burgeroorlog heeft een vorm van straffeloosheid doen ontstaan. Er is momenteel nog steeds geen werkzaam centraal gezag in Somalië. Nog steeds vinden met de regelmaat van de klok gewapende conflicten plaats tussen lokale militias, bendes, krijgsheren, enz. In dit verband kan o.m. verwezen worden naar Algemeen Ambtsbericht dd. mei 2005 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, p. 20 e.v. (stuk 4) en naar het "Reisadvies Somalië" dd. 16/09/2005 vanwege Belgische Federale Overheidsdienst Buitenlandse zaken (stuk 5).

Aanvraagster heeft, zoals gezegd, op 11 september 2002 asiel aangevraagd in België. Haar asielaanvraag werd bij beslissing vanwege het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 29/11/2002 afgewezen, waarbij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Nadien werd, omwille van de bijzonder instabiele en gevaarlijke situatie in Somalië, dit bevel om het grondgebied te verlaten - zeer terecht - steeds weer opnieuw verlengd door de Minister van Binnelandse Zaken.

In bijlage worden de meest recente beslissingen tot verlengingen gevoegd (sedert december 2004 - stukken 9).

Aanvraagster is dan ook onverwijderbaar.

Aanvraagster beroept zich tenslotte op redenen van humanitaire aard om tot regularisatie o.g.v. artikel 9.3 Vreemdelingenwet over te gaan.

Zoals reeds aangehaald, is de huidige situatie in Somalië zodanig dat tot op heden in grote delen van Somalië, ook in de hoofdstad Mogadishu, nog steeds met grote regelmaat gewapende conflicten plaatsvinden tussen verschillende clans, factiemilities, e.d.m., die gepaard gaan met ontvoeringen, berovingen, plunderingen enz., en waarbij zeer vaak burgerslachtoffers vallen (zie o.m. het Algemeen Ambtsbericht dd. mei 2005 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, p.20 e.v. (stuk 4) en Reisadvies Somalië (stuk 5)).

Aanvraagster is juist dit clan/stammengeweld ontvlucht, nadat in haar eigen naaste familie diverse personen, m.n. haar zus en neef, vermoord werden door rebellen, en nadat haar oom en andere personen het slachtoffer werden van ernstige mishandelingen.

In de gegeven omstandigheden is het voor aanvraagster niet mogelijk noch veilig om naar Somalië terug te keren. Er kan redelijkerwijze van aanvraagster niet verwacht of geëist worden dat zij het risico zou nemen haar fysieke integriteit bloot te stellen aan mogelijke ernstige geweldplegingen en dat zij haar leven zou riskeren door te eisen dat zij zou terugkeren naar Somalië. Aanvraagster terugsturen naar Somalië zou dan ook hoogst inhumaan zijn.

Om wille van de hierboven aangehaalde redenen, met name de daadwerkelijke en reeds verregaande sociale integratie van aanvraagster in onze samenleving, het feit dat zij onverwijderbaar is, alsook het reële risico voor aantastingen van haar fysieke integriteit dat zij loopt bij een eventuele terugkeer naar haar thuisland Somalië dat zij ontvlucht is, meent aanvraagster dat haar aanvraag tot regularisatie o.g.v. artikel 9, 3° Vreemdelingenwet gegrond dient verklaard te worden."

2.5. Verzoekster voert vooreerst aan dat geschreven wordt dat ze geen begin van persoonlijk bewijs levert, terwijl ze documenten neerlegt; dat de verwerende partij beweert dat het negatieve reisadvies van FOD Buitenlandse Zaken niet van toepassing op verzoekster is omdat ze geen toerist is; dat dit advies stelt dat het land niet stabiel is en dat de persoonlijke veiligheid niet gegarandeerd is; dat het advies niet stelt dat enkel toeristen niet in veiligheid zouden verblijven en dat, als een land niet veilig is, het voor alle mensen geldt die zich daar bevinden, toerist of niet.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing overwogen dat *“Verder wat betreft het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Somalië geeft en stelt dat de situatie in het land niet stabiel is en dat de persoonlijke veiligheid niet gegarandeerd kan worden, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit reisadvies bedoeld is voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die beweert de Somalische nationaliteit te hebben. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de persoonlijke situatie van betrokkene.”*

De Raad merkt op dat het hier louter om niet-bindend reisadvies gaat voor Belgen die naar het buitenland reizen en dat dergelijk advies steeds omzichtig en allesomvattend is opgesteld.

Verzoekster maakt met haar thans aangevoerde betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de in de bestreden beslissing gedane vaststelling kon komen, temeer daar verzoekster zich in haar aanvraag waar ze stelt dat *“Zoals reeds aangehaald, is de huidige situatie in Somalië zodanig dat tot op heden in grote delen van Somalië, ook in de hoofdstad Mogadishu, nog steeds met grote regelmaat gewapende conflicten plaatsvinden tussen verschillende clans, factiemilities, e.d.m., die gepaard gaan met ontvoeringen, berovingen, plunderingen enz., en waarbij zeer vaak burgerslachtoffers vallen (zie o.m. het Algemeen Ambtsbericht dd. mei 2005 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, p.20 e.v. (stuk 4) en Reisadvies Somalië (stuk 5)).”*, beperkt tot een betoog gesteund op beweringen over de algemene situatie in haar land van herkomst en ze geen, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.

2.6. Verzoekster voert vervolgens aan dat de verwerende partij erkent dat er geen diplomatieke vertegenwoordiging in Somalië bestaat en dat ze terecht kan bij de ambassade in Kenia; dat verzoekster meer dan 1000 km zou reizen om Nairobi vanuit Mogadishu te bereiken; dat zij geen geldige reisdocumenten heeft om naar een ander land dan Somalië te gaan en dat het loutere bestaan van een ambassade in Nairobi niet voldoende is om het argument van verzoekster te verwerpen.

Bij het indienen van haar aanvraag heeft de verzoekster zich in essentie beperkt met te stellen dat *“Eerst en vooral dient benadrukt te worden dat er in Somalië momenteel geen enkele Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Het is aanvraagster de facto dus niet mogelijk haar aanvraag aldaar in te dienen. Aanvraagster heeft evenmin een paspoort of enig ander reisdocument dat haar moet toelaten terug te keren.”*

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent overwogen dat *“Verder wordt aangehaald dat er in Somalië momenteel geen diplomatieke Belgische vertegenwoordiging aanwezig is. Verzoekster kan hiervoor terecht bij de ambassade die bevoegd is voor Somalië in Kenia (Nairobi). Ook wordt beweerd dat verzoekster onverwijderbaar zou zijn, maar hier worden geen persoonlijke bewijzen van voorgelegd. Het principe wordt bovendien gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.”*

Uit de voorgaande overweging blijkt duidelijk dat de verwerende partij wel degelijk heeft geantwoord op het door verzoekster aangehaalde argument en op kennelijk redelijke wijze motiveerde waarom dit element niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid om een aanvraag tot machtiging tot verblijf in België in te dienen.

Vermits in casu zoals hoger reeds werd benadrukt, de verplichting op de vreemdeling rust om in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het

ingeroepen beletsel precies bestaat, dient te worden benadrukt dat de bewijslast dienaan-gaande ligt bij de aanvrager van de machtiging tot verblijf.

Waar verzoekster thans voor het eerst in haar verzoekschrift opwerpt dat ze meer dan 1000 km zou moeten reizen om Nairobi vanuit Mogadishu te bereiken; dat zij geen geldige reisdocumenten heeft om naar een ander land dan Somalië te gaan en dat het loutere bestaan van een ambassade in Nairobi niet voldoende is om het argument van verzoekster te verwerpen, volstaat de vaststelling dat betreffende argumenten niet werden bijgebracht naar aanleiding van haar aanvraag en dienvolgens post factum verklaringen betreffen, waarvan de gemachtigde van de minister niet kan worden verweten er geen rekening te hebben mee gehouden.

2.7. Verzoekster voert vervolgens aan dat in het geval van een terugkeer naar het land van herkomst, ze onderworpen zal zijn aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen; dat er inderdaad veel problemen bestaan in Somalië, die ze in haar aanvraag heeft uiteengezet en dat, door een uitzetting naar zo een land als gevolg te hebben de bestreden beslissing het artikel 3 EVRM schendt.

Waar verzoekster binnen deze context wenst te wijzen op een inbreuk op artikel 3 EVRM, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM.

In de bestreden beslissing wordt inzake de aangehaalde problemen in het land van herkomst overwogen dat: *“Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar persoonlijke fysieke integriteit omwille van de huidige veiligheidssituatie in Somalië indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Zij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Het CGVS stelde daarenboven in de beslissing dd. 14.12.2007: "Gezien uw ontoereikende kennis heeft u het niet aannemelijk kunnen maken dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten".*

Verzoekster voegt verder geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen -die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.” en dat *“Ook de verwijzingen naar de toestand in Somalië en naar het ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken vormen geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzingen handelen over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.”*

Verzoekster maakt noch in haar aanvraag, noch in haar verzoekschrift met het aldaar aangevoerde betoog, dat bestaat uit het poneren van blote beweringen zonder begin van bewijs, aannemelijk dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Evenmin maakt ze met het thans aangevoerde betoog aannemelijk dat de gemachtigde van de minister in casu niet in alle redelijkheid tot de door haar in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

2.8. Verzoekster voert tot slot aan dat ze met een Belg leeft; dat de bestreden beslissing beweert dat een terugkeer van verzoekster geen breuk van de familiale relaties maar enkel

een tijdelijke verwijdering van het grondgebied zal berokkenen en dat terwijl de scheiding niet zo kort zou zijn omdat van verzoekster wordt geëist naar Kenia te gaan om de toelatingen te vragen.

In casu wordt hieromtrent in de bestreden beslissing overwogen dat “Betrokkene blijkt samen te wonen met een Belg (de heer Boulaleh Wabori Mahamoud). Hier kan echter worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar riet land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Daargelaten de vraag of verzoekster het bestaan van een effectief beleefde gezinssituatie op afdoende wijze aannemelijk maakt om te kunnen spreken van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM - verzoekster bleef immers in gebreke om bewijzen van haar “duurzame relatie” aan te brengen - herinnert de Raad er aan dat deze verdragsbepaling er op gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg blijkt dat uit artikel 8 EVRM een aantal positieve verplichtingen voor de staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten, is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 EVRM kan geen algemene verplichting voor een staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont niet aan dat er hinderpalen bestaan die haar verhinderen om haar beweerde relatie met haar Belgische partner buiten het Belgische Koninkrijk verder te zetten. Verzoekster wist of behoorde bovendien te weten dat zij geen rechten kon putten uit relaties die zij uitbouwde tijdens een voortgezet illegaal verblijf (EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985). De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat enig verblijfsrecht aan verzoekster ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM, Cruz Varas v. Zweden, 20 maart 1991; R.v.St., nr. 104.270, 4 maart 2002 en cfr. VAN DE PUTTE M., “Straatsburg gaat vreemd”, T.V.R., 1994, 3-16) en kan in casu geen schending van artikel 8, eerste lid EVRM worden vastgesteld.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.9. Verzoekster maakt met haar aangevoerde betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door haar in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die zij noodzakelijk acht om haar beslissing te kunnen nemen.

De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Dienvolgens worden de door haar aangevoerde schendingen, met name van de motiveringsplicht en van de artikelen 3 en 8 EVRM, noch een manifeste overschrijding van de appreciatiebevoegdheid aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is ongegrond.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietig-verklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september twee-duizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.